

ndvændigt at udvikle os mere i Retning af en staaende Hær, d. v. s. at holde flere Tropper under Fanerne, blot for at passe paa Kjøbenhavns Befæstning, end de Folk, som skulle holdes under Fanerne, men ville vore Modstandere endelig urgere, at der maa flere Folk til for at bevogte Kjøbenhavns Befæstning, ja, saa er det ikke et Bevis imod Kjøbenhavns Befæstning, men kun et Bevis for, at vi maa holde flere Folk under Fanerne, og saa bliver det vore Modstanderes Sag at foreslaa, at vi faae det, og for saa vidt at udvikle vort Hærvæsen noget i Retning af en staaende Hær. Men den meget ærede Taler veed meget godt, at man kan nok gaa i en vis Retning, uden at man derfor gaar helt hen til Maalet. Det meget ærede Medlem tillod sig dernæst nogle khrifte Udbrud med Henjhu til Militarismen. Dem skal jeg skænte det ærede Medlem, fordi jeg maa tilstaa, at jeg forstaar ikke, hverken hvad dette ærede Medlem eller hvad saa mange Talere og Stribenter mene med Militarisme, naar der er Tale om danske Forhold. Jeg gad vidst, om der gives noget Land i Verden, hvor Krigsvæsenet trænger sig mindre frem end her. Jeg vilde ønske, at det meget ærede Medlem havde været i nogle af de mest republikanske Stater, der gives — ja Andorra eller St. Marino tænker jeg ikke paa, men f. Ex. Schweiz — saa vilde den meget ærede Taler træffe ganske anderledes paa Krigsvæsenet, se, at det spiller en ganske anderledes Rolle der end den yderlig bestedne, det spiller her til Lands. Det tror jeg, at Enhver, der har været der, vil give mig Ret i. Den meget ærede Taler sagde, at Frihed og Militarisme — hvor Ordet Militarisme i hans Mund syntes at betyde det Samme som staaende Hære — kunde ikke trives sammen. Jeg har hidtil altid troet, at England her i Europa var Frihedens forjættede Land, og det er det eneste Land i Europa, hvor der er en staaende Hær, saavidt jeg veed, og denne staaende Hær trives der ypperlig sammen med Friheden og har gjort det i 200 Aar. Det ærede Medlem citerede Macaulay. Macaulay er en udmærket Forfatter, og jeg vilde meget ønske, at den meget ærede Taler vilde læse denne Forfatter rigtig nysgættig igennem. Han vilde da træffe paa et Sted, hvor Macaulay taler om, hvorledes i England, navnlig i Begyndelsen af forrige Aarhundrede, de unge Talere i Parlamentet, naar de skulle øve sig i at tale, altid benyttede Militarismen, det vil sige de staaende Hæres konstitutionelle Mangel paa Berettigelse, som Behikel for deres oratoriske Øvelser. Det engelske Parlament har en udmærket Indretning; der er Tider, hvor der

ikke pleier at være Medlemmer i Salen, hvor der er en 10, 12 Stykker tilstede, og paa de Tider møde saa de unge Talere og holde fortræffelige Taler for at øve sig til deres senere Karriere. Og vil man gaa disse Taler igennem, vil man finde en Mangfoldighed af glimrende Udtalelser om, hvor skjændigt det var, at England tværtimod Konstitutionen havde en staaende Hær, thi, som bekendt, den engelske staaende Hær strider mod den engelske Konstitution, men det har havt den i halvtredie Hundrede Aar! De holdt Taler over, hvor skjændigt det var; de beviste paa det Allertydeligste ud af Historien, lige fra Adam og indtil Kong Wilhelm den Tredie og Dronning Anna, at staaende Hære ere Frihedens Grav. Det bleve de ved med, indtil, siger Macaulay, disse Tirader omsider dog bleve altfor latterlige, saaledes at der var Ingen længere, der vovede at komme frem med disse „Gemeinplåge“ — for at bruge et tydt Ord — ikke en Gang, naar der var 10—12 Medlemmer i Salen. Den meget ærede Taler httrede sig om, at Dnsterne om Kjøbenhavns Befæstning vare først komne frem efter 1872. Ja, der vil jeg dog ønske, at den meget ærede Taler havde gjort sig bekendt med, hvad der ligger forud for 1872. Saa vilde han have set, at Dnftet om at have Kjøbenhavn besættet gaar igennem hos Alle, som have forstaaet sig paa Krigsvæsen, og dernæst hos Alle, der have havt Ansvar for Landets Forvar; det gaar tilbage, ja jeg kan sige, til før Kalmar-Unionen. I 1288 — det er nu 600 Aar siden — blev Kjøbenhavn første Gang besættet og har været besættet indtil for nogle saa Aar siden, da vi fik et skræffeligt Misfejv med at faae Boldene flisede og for Himlens Skyld stille os af med Grundene, til hvad Pris vi kunde faae dem solgte for. Ganske vist har Befæstningen paa forskellige Tider i meget forskjellig Grad svaret til sit Diemed. Naturligvis, hver Gang Befæstningen er bleven fornyet — og det havde vore Forfædre Raad til at gjøre adskillige Gange; vi skulle jo ikke have Raad dertil — har den i de følgende Tider staaet sig og gjort Nytte. Naar den saa er bleven gammel og forældet, har den ikke længere gjort Nytte. Kjøbenhavns Befæstning blev fornyet exempli gratia i Aarene 1523, 24 eller 25 og de nærmest følgende Aar. Folgen deraf var, at Christian den Tredie maatte ligge og beleire Kjøbenhavn i godt og vel et halvt Aar, inden han kom ind deri; han fik den hungret ud. Kjøbenhavns Befæstning blev fornyet i 1645 og de nærmest følgende Aar, hvorefter det var, at Carl Gustavs Hærstærker — og det var nogle af de bedste Tropper i Europa — ikke formaaede at tage